

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 414.

103die Møde.

Onsdagen den 19de Juni.

(Fortf.)

Judenrigsministeren: Jeg troer, at jeg ikke feiler, naar jeg gaaer ud fra den Forudsætning, at det Indtryk, som herskede i Forsamlingen under den 1ste Behandling af denne Sag, endnu fastholdes, nemlig det Duffelige i, at saae denne Sag bragt til Ende under nærværende Rigsdags Sæssion. Dette Formaal maa tjene mig til Undskyldning, naar jeg skal tillade mig paa et tidligere Standpunkt, end jeg ellers pleier, og med en noget større Bestemthed, end sædvanligt fra min Side, at udtale mig om de enkelte forekommende Forslag. Det er nemlig klart, at, naar Sagen bliver forandret i en saadan Stikkelse, at den bliver aldeles afvigende fra den, i hvilken den er fremkommen fra Regjeringens Haand, og i hvilken den er kommen her til Thinget, saa kan der ikke være det mindste Haab om, at den kan føres til Ende under nærværende Forsamling. Jeg fremfører kun dette Hensyn som Grund, hvorfor jeg ønsker at udtale mig noget tidligere og med nogen større Bestemthed, end der ellers kunde være fornødent, om de enkelte Forslag. Hvad nu det foreliggende Forslag angaaer, da antager jeg, at det mindre kan komme i Betragtning ved Undersøgelsen om, hvorvidt det vil svare til det Formaal, som man derved har, om det virkelig vil fremssynde Hoværiets Afsløsning, og om det vil fremssynde det i Tide. Jeg troer det ikke; thi det er klart, at, hvis Retspørgsmaal skulle inddrages under Afsløsningen, da maa, som ogsaa af Udvalgets Mindretal er fremhævet, en heel processuel Behandling foregaae ogsaa for Commissionen, og derved ville Forhandlingerne om den hele Afsløsning, om Afsløsningen af hele Hoværiet, kunne drages meget langt ud, hvorimod Udkastet netop med velberaad Gu er fre-

vet saaledes, at Commissionen er opfordret til saavidt muligt at fremme og afhjælpe Forretningerne, uden Hensyn til de enkelte juridiske Quaestioener, som kunne forekomme, og derimod afføndre disse og henvise dem til de ordinaire Domstole, naar ikke de vedkommende Parter selv frivillig undergive disse Commissionens Kjendelse. Paa denne Maade troer jeg, at Forretningerne i deres Heelhed ville fremmes meget hurtigere, end ved det Forslag, som her er fremsat; men det er dog ikke det, som jeg lægger meest Vægt paa. Det, jeg lægger meest Vægt paa, det er, at det nærværende Forslag er aldeles afvigende fra hele Lovens Tendents, og tilsigter noget ganske Andet, det vil sige, objectivt tilsigter noget ganske Andet, end der i Loven har været Spørgsmaal om, thi det, som der i Loven er Spørgsmaal om, det er det, som er udtrykt i § 2 og i § 4 af Udkastet. Der er nemlig ved denne Foranstaltning, hvortil her sigtes, Spørgsmaal om at fastsætte Bederlaget for Hoværiet, at taxere Bederlaget, og det er derfor, at der staaer i § 2, at Afsløsningen skal ordnes ved offentlige Foranstaltninger, og i § 4 udtrykkes det nærmere, idet der siges at Fastsættelsen af Bederlaget, naar Parterne ikke kunne blive enige, skal stee ved Kjendelse af Commissionen. Dette er Noget, som ofte ved foresaldende Retsfager henvises til Mands Bedømmelse, som ikke ere Medlemmer af Domstolene, idet det ofte er Tilfældet, at der affiges en Dom, hvorved Bestemmelsen af en Sum eller en Godtgjørelse af den eller den Størrelse henvises til uvillige Mands Kjendelse. Deri indeholdes ingen Afvigelse fra den sædvanlige Retspraxis, men ganske anderledes vil det forholde sig, naar det blev tilladt, at inddrage de egentlige Retspørgsmaal under disse Afsløsningsmands Kjendelse. Det er da ikke Andet end at oprette rundt omkring i Landet et Antal af extraordinaire Domstole, for at afgjøre Retsstrætter om Mit og Dit. Det er